

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Křehká bytost s ocelovou duší

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 10.11.2025 0:00, Datum importu: 10.11.2025 0:11, Zdroj: TV mini, Autor: Sylvie Absolonová, Rubrika: retro, Strana: 16, Periodicita: Dvakrát týdně, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 273 416 Kč, GRP: 3,15, OTS: 283 754, Prodaný náklad: 150 520, Tištěný náklad: 224 778, Čtenost: 283 754, Plocha: 78835 mm²

95 let

Jiřina Třebická

Začínala jako tanečnice, takže ji jako herečku zpočátku kdekdo podceňoval. Brzy ale kolegové, diváci i kritika nestačili zírat.

„Byla rozvedená, měla malé děcko, o které se starala, a bylo vidět, že si ví rady. Že to není žádný srab, holka, která by si nedovedla v životě najít svoji cestu,“ prohlásil o ní Jan Kačer. * " "

Působila jako primabalerína, drobná, něžná a křehká. Opravdu ale jen napohled. V dramatech zářila přesným ztvárněním rozporuplných postav, v komediích svérázným humorem a jedinečnou mimikou. Navíc mistrně pracovala s hlasem, od něžných dívčích tónů přes hladící alt až po pavlačovou dryáčnici. „Cosi klaunského jako by měl v sobě celý její herecký zjev a projev. Proto, ale nejen proto ji kolegové přirovnávali k Giuliettě Mašině,“ napsal o jedinečné umělkyni bez odborného vzdělání Jiřině Třebické dramatik a režisér Jaroslav Vostrý ve své knize O hercích a herectví. Narodila se 1. listopadu 1930, už v osmi letech ale přišla o matku a žila pak na pražském Smíchově jen s babičkou a starší sestrou. V roce 1948 se stala jako tanečnice elévkou divadla v Českých Budějovicích, kde také poprvé vystoupila v činohře. V roce 1952 se stala tanečnicí **Státního divadla v Ostravě**, po jediné sezóně přešla do Městského divadla mladých a v roce 1959 nabral její život nový směr poté, co do divadla nastoupila nová garda, kromě jiných i režisér Jan Kačer. Největší úspěch jí vynesla v roce 1964 Anna v Periférii Františka Langera. V té ji zahlédl v představení pro školy Josef Abrhám, který o ní prohlásil: „Byl to pro mne mimořádný objev a potěšení, že někdo někde funguje tak, jak já jsem se teprve fungovat chystal...“ Česká Masina

Tak jí leckdo začal říkat už tenkrát. Byla křehká a citlivá a současně energická, rozhodná i živelná, odhodlaná, cílevědomá a velmi pracovitá, se smyslem pro drama i komedii. V roce 1965 přešla ve skupině kolem Jana Kačera do pražského Činoherního klubu, kde mohla naplno rozvinout komediální talent. A hned v roce 1966 zazářila pod vedením Evalda Schorma jako Soňa v dramatizaci Dostojevského románu Zločin a trest. Brilantně zahrála cudně náruživou Ženu v Machiavelliho Mandragore stejně jako starou shrbenou Druhou dámu, hltající krvavé historky ve Smočkově Bludišti či neurotickou Chřestecovou se sebevražednými sklony ve Smočkově Kosmickém jaru. A v Činoherním klubu zůstala i po odvolání Jaroslava Vostrého z funkce uměleckého šéfa.

Ve filmu dostala první příležitost už v roce 1966, kdy jí Evald Schorm svěřil postavu zdravotní sestřičky v psychologickém dramatu Návrat ztraceného syna, prvním filmu natočeném v psychiatrické léčebně v Bohnicích. V roce 1968 ztvárnila první hlavní roli, profesorku a spisovatelku Olgu Machovou v psychologickém dramatu Antonína Máši Ohlédnutí, za kterou dostala cenu Trilobit 1968. A o rok později ji Jiří Menzel obsadil jako manželku bývalého truhláře a brigádníka Drobečka v podobenství na motivy povídek Bohumila Hrabala Skřivánci na niti, které vzápětí skončilo v trezoři. Pak nabídky začaly ubývat, druhou a poslední hlavní roli dostala v roce 1971 v psychologickém dramatu Šance. Spíš si ji ale vybavíte jako novinářku v hořké komedii Pět mužů a jedno srdce, matku studenta Imricha v Mášově dramatu Rodeo, paničku Uždilovou ve válečném dramatu Poslední ples na rožnovské plovárně či starší prostitutku ve válečné romanci Karla Kachyni Lásky mezi kapkami deště. A v roce 1976 poprvé natáčela v televizi, pohádku Krása.

Čas skoupý na role a životní ztráty

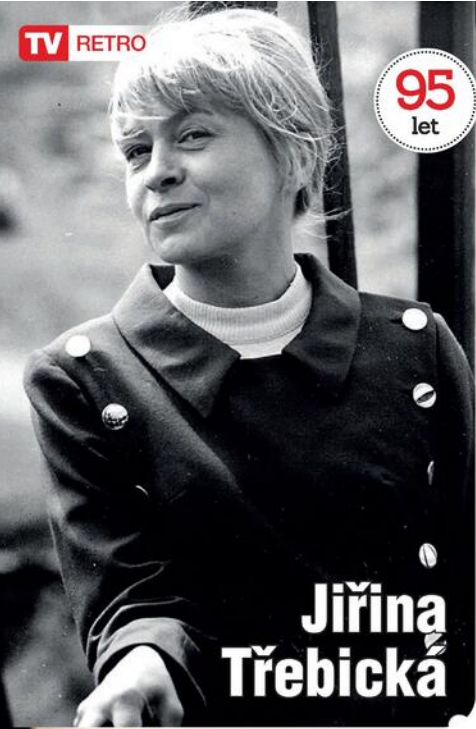
I v 80. letech byl film vůči ní skoupý, rolí dostala jen osm, navíc pouze vedlejší. Za připomenutí ale určitě stojí teta Fanča v krimikomedii Podfuk, Marie v první filmové výpovědi o drogové závislosti Pavučina, udřená matka Píšťalová v dramatu Dům pro dva, manželka profesora Zlámala v hořké komedii z prostředí protialkoholní léčebny Dobří holubi se vracejí či sousedka Šimková v dramatu Skřivánčí ticho, které doplatilo na fakt, že se mezi jeho natočením a uvedením do kin změnil režim, takže postavy už mohly před kamerou říkat cokoli, což v době natáčení neplatilo. Kdyby film vznikl o pár let dříve, mohl se stát kultovním.

Poprvé se vdala za divadelního režiséra Karla Jiřího Třebického, manželství ale vydrželo jen krátce. Šťěstí neměla ani napodruhé, scénograf a kostýmní výtvarník Činoherního klubu Luboš Hrůza emigroval v roce 1968 do Norska a stal se šéfem výpravy Národního divadla v Oslu. Pak se stal na čas jejím životním partnerem kolega Josef Somr. Tím ale její životní ztráty neskončily, na přelomu 70. a 80. let byla její dcera, malířka a ilustrátorka Marcela Sidonová, donucena StB v rámci akce Asanace emigrovat s dětmi Jakubem a Halkou kvůli jejich otci, rabínovi Karolu Sidonovi.

V Činoherním klubu byla v angažmá do roku 1993 a i pak v něm dál hostovala. I na filmové plátno se ještě párkrát vrátila, například jako vdova Háta v debutu režiséra Jaroslava Brabce Krvavý román, ochránkyně zvířat Marečková v psychologickém koncertu dvou Jiřin, Bohdalové a Jiráskové, v Kachynově Fany či jako komediantka v podobenství Juraje Jakubiska Nejasná zpráva o konci světa. Naposledy si zahrála v tragikomedii Jana Hřebejka ^orem pádem, premiéry se ale nedočkala. Š příběhujícím věkem ji totiž sužovala osteoporóza a po poslední zlomenině, krčku stehenní kosti, jí musela být amputována noha. Zemřela v nemocnici 23. ledna 2004, takže Hřebejk za ni musel pro Krásku v nesnázích 't hledat náhradu. 0 "

Autor fotografie:

Popis fotografie: Případy poručíka Haniky (1989)

TV RETRO

95 let

Jiřina Třebická

Zločin a trest (1966)

Na koho to slovo pa

Působila jako primabalerína, drobná, něžná a křehká. Opravdu ale jen napohled. V dramatech zářila přesným ztvárněním rozporuplných postav, v komediích svérázným humorem a jedinečnou mimikou. Navíc mistrně pracovala s hlasem, od něžných dívčích tónů přes hladící alt až po pavlačovou dryáčnici. „Cosí klaunského jako by měl v sobě celý její herecký zjev a projev. Proto, ale nejen proto ji kolegové přirovnávali k Giuliettě Masině,“ napsal o jedinečné umělkyni bez odborného vzdělání Jiří Třebický dramatik a režisér Jaroslav Vostrý ve své knize O hercích a herectví.

Narodila se 1. listopadu 1930, už v osmi letech ale přišla o matku a žila pak na pražském Smíchově jen s babičkou a starší sestrou. V roce 1948 se stala jako tanečnice elévkou divadla v Českých Budějovicích, kde také poprvé vystoupila v činohře. V roce 1952 se stala tanečnicí Státního divadla v Ostravě, po jediné sezoně přešla do Městského divadla mladých a v roce 1959 nabral její život nový směr poté, co do divadla nastoupila nová garda, kromě jiných i režisér Jan Kačer. Největší úspěch jí vynesla v roce 1964 Anna v Periférii Františka Langer. V té ji zahlédl v představení pro školy Josef Abrhám, který o ní prohlásil: „Byl to pro mne mimořádný objev a potěšení, že někdo někde funguje tak, jak já jsem se tehdy fungovat chystal...“

Křehká bytost s oce

Začínala jako tanečnice, takže ji jako herečku zpočátku někdo podceňoval. Brzy ale kolegové, diváci i kritika nestačili zírat. „Byla rozvedená, měla malé dítě, o které se starala, a bylo vidět, že si ví rady. Že to není žádný srab, holka, která by si nedovedla v životě najít svoji cestu,“ prohlásil o ní Jan Kačer.

Ohlédnutí (1968)

Případy poručíka Haniky (1989)

Česká Masina (1966)

Něžný barbar (1981)

Povídky z Vídeňského lesa (1981)

Česká Masina

Tak jí leckdo začal říkat už tenkrát. Byla křehká a citlivá a současně energická, rozhodná i živelná, odhodlaná, cílevědomá a velmi pracovitá, se smyslem pro drama i komedii. V roce 1965 přešla ve skupině kolem Jana Kačera do pražského Činoherního klubu, kde mohla naplno rozvinout komediální talent. A hned v roce 1966 zazářila pod vedením Evalda Schorma jako Soňa v dramatisaci Dostojevského románu Zločin a trest. Brilantně zahrála cudně náruživou Ženu v Machiavelliho Mandragore stejně jako starou shrbenou Druhou dámu, hltající krvavé historky ve Smockově Bludišti či neurotickou Chřestecovou se sebevražednými sklony ve Smockově Kosmickém jaru. A v Činoherním klubu zůstala i po odvolání Jaroslava Vostřého z funkce uměleckého šéfa.

Ve filmu dostala první příležitost už v roce 1966, kdy jí Evald Schorm svěřil postavu zdravotní sestřičky v psychologickém dramatu Návrat ztraceného syna, prvním filmu natočeném v psychiatrické léčebně v Bohnicích. V roce 1968 ztvárnila první hlavní roli, profesorku a spisovatelku Olgu Machovou v psychologickém dramatu Antonína Máši Ohlédnutí, za kterou dostala cenu Trilobit 1968. A o rok později ji Jiří Menzel obsadil jako manželku bývalého truhláře a brigádníka Drobečka v podobenství na motivy povídek Bohumila Hrabala Skřivánci na niti, které vzápětí skončilo v tre-

zoru. Pak nabídky začaly ubývat, druhou a poslední hlavní roli dostala v roce 1971 v psychologickém dramatu Šance. Spíš si ji ale vybavíte jako novinářku v hořké komedii Pět mužů a jedno srdce, matku studenta Imricha v Mášově dramatu Rodeo, paničku Uždilovou ve válečném dramatu Poslední ples na rožnovské plovárně či starší prostitutku ve válečné romanci Karla Kachyně Lásky mezi kapkami deště. A v roce 1976 poprvé natáčela v televizi, pohádku Krása.

Čas skoupý na role a životní ztráty

I v 80. letech byl film vůči ní skoupý, roli dostala jen osm, navíc pouze vedlejší. Za připomenutí ale určitě stojí teta Fanca v krimikomedii Podfuk, Marie v první filmové výpovědi o drogové závislosti Pavučina, udřená matka Pišťalová v dramatu Dům pro dva, manželka profesora Zlámala v hořké komedii z prostředí protialkoholní léčebny Dobří holubi se vrací či sousedka Šimková v dramatu Skřivánci ticho, které doplatilo na fakt, že se mezi jeho natočením a uvedením do kin změnil režim, takže postavy už mohly před kamerou říkat cokoli, což v době natáčení neplatilo. Kdyby film vznikl o pár let dříve, mohl se stát kultovním.

Poprvé se vdala za divadelního režiséra Karla Jiřího Třebického, manželství ale vydrželo jen krátce. Štěstí neměla ani napodruhé, scénograf a kostýmní výtvarník Činoherního klubu Luboš Hruža emigroval v roce 1968 do Norska a stal se šéfem výpravy Národního divadla v Oslu. Pak se stal na čas jejím životním partnerem kolega Josef Somr. Tím ale její životní ztráty neskončily, na přelomu 70. a 80. let byla její dcera, malířka a ilustrátorka Marcela Sidonová, donucena StB v rámci akce Asanace emigrovat s dětmi Jakubem a Halkou kvůli jejich otci, rabinovi Karolu Sidonovi.

V Činoherním klubu byla v angažmá do roku 1993 a i pak v něm dále hostovala. I na filmové plátno se ještě párkrát vrátila, například jako vdova Háta v debutu režiséra Jaroslava Brabce Krvavý román, ochránkyně zvířat Marečková v psychologickém koncertu dvou Jiřin, Bohdalové a Jiráskové, v Kachynově Fany či jako komediantka v podobenství Juraje Jakubiska Nejasná zpráva o konci světa. Naposledy si zahrála v tragikomedii Jana Hřebejka Horem pádem, premiéry se ale nedočkala. S přibývajícím věkem ji totiž sužovala osteoporóza a po poslední zlomenině, krčku stehenní kosti, jí musela být amputována noha. Zemřela v nemocnici 23. ledna 2004, takže Hřebejk za ni musel pro Krásku v nesnáších hledat náhradu.

lovou duší

Dům pro dva (1987)

Jiřina
Třebická

Zločin a trest (1966)

Na koho to slovo p...

Působila jako primabalerína, drobná, něžná a křehká. Opravdu ale jen napohled. V dramatech zářila přesným ztvárněním rozporuplných postav, v komedích svérázným humorem a jedinečnou mimikou. Navíc mistrně pracovala s hlasem, od něžných dívčích tónů přes hladící alt až po pavlačovou dryáčnici. „Čosi klaunského jako by měl v sobě celý její herecký zjev a projev. Proto, ale nejen proto ji kolegové přirovnávali k Giuliettě Masině,“ napsal o jedinečné umělkyni bez odborného vzdělání Jiřině Třebické dramatik a režisér Jaroslav Vostrý ve své knize O hercích a herectví.

Narodila se 1. listopadu 1930, už v osmi letech ale přišla o matku a žila pak na pražském Smíchově jen s babičkou a starší sestrou. V roce 1948 se stala jako tanečnice elévkou divadla v Českých Budějovicích, kde také poprvé vystoupila v činohře. V roce 1952 se stala tanečnicí Státního divadla v Ostravě, po jediné sezoně přešla do Městského divadla mladých a v roce 1959 nabral její život nový směr poté, co do divadla nastoupila nová garda, kromě jiných i režisér Jan Kačer. Největší úspěch jí vynesla v roce 1964 Anna v Periférii Františka Langer. V té ji zahlédl v představení pro školy Josef Abrahám, který o ní prohlásil: „Byl to pro mne mimořádný objev a potěšení, že někdo někde funguje tak, jak já jsem se teprve fungovat chystal...“

Křehká bytost s oce

Začínala jako tanečnice, takže ji jako herečku zpočátku kdekdo podceňoval. Brzy ale kolegové, diváci i kritika nestačili zírat. „Byla rozvedená, měla malé děcko, o které se starala, a bylo vidět, že si ví rady. Že to není žádný srab, holka, která by si nedovedla v životě najít svoji cestu,“ prohlásil o ní Jan Kačer.

Ohlédnutí (1968)

Případy poručíka Haníky (1988)

Dne (1966)

Něžný barbar (1961)

Povídky z Vídeňského lesa (1981)

Česká Masina

Tak ji leckdo začal říkat už tenkrát. Byla křehká a citlivá a současně energická, rozhodná i živelná, odhodlaná, cílevědomá a velmi pracovitá, se smyslem pro drama i komedii. V roce 1965 přešla ve skupině kolem Jana Kačera do pražského Činoherního klubu, kde mohla naplno rozvinout komediální talent. A hned v roce 1966 zazářila pod vedením Evalda Schorma jako Soňa v dramatinizaci Dostojevského románu Zločin a trest. Brilantně zahrála cudně náruživou Ženu v Machiavelliho Mandragore stejně jako starou shrbenou Druhou dámu, hltající krvavé historky ve Smočkově Bludišti či neurotickou Chřestickou se sebevražednými sklony ve Smočkově Kosmickém jaru. A v Činoherním klubu zůstala i po odvolání Jaroslava Vostrého z funkce uměleckého šéfa.

Ve filmu dostala první příležitost už v roce 1966, kdy ji Evald Schorm svěřil postavu zdravotní sestřičky v psychologickém dramatu Návrat ztraceného syna, prvním filmu natočeném v psychiatrické léčebně v Bohnicích. V roce 1968 ztvárnila první hlavní roli, profesorku a spisovatelku Olgu Machovou v psychologickém dramatu Antonína Máši Ohlédnutí, za kterou dostala cenu Trilobit 1968. A o rok později ji Jiří Menzel obsadil jako manželku bývalého truhláře a brigádníka Drobečka v podobenství na motivy povídek Bohumila Hrabala Skřivánci na nitě, které vzápětí skončilo v tre-

zoru. Pak nabídky začaly ubývat, druhou a poslední hlavní roli dostala v roce 1971 v psychologickém dramatu Šance. Spíš si ji ale vybavíte jako novinářku v hořké komedii Pět mužů a jedno srdce, matku studenta Imricha v Mášově dramatu Rodeo, paníčku Uždilovou ve válečném dramatu Poslední ples na rožnovské plovárně či starší prostitutku ve válečné romanci Karla Kachyni Lásky mezi kapkami deště. A v roce 1976 poprvé natáčela v televizi, pohádku Krása.

Čas skoupý na role a životní ztráty

I v 80. letech byl film vůči ní skoupý, roli dostala jen osm, navíc pouze vedlejší. Za připomenutí ale určitě stojí teta Fanča v krimikomedii Podfuk, Marie v první filmové výpovědi o drogové závislosti Pavučina, udířená matka Pišťalová v dramatu Dům pro dva, manželka profesora Zlámala v hořké komedii z prostředí protialkoholní léčebny Dobří holubi se vrací či sousedka Šimková v dramatu Skřivánci ticho, které doplatilo na fakt, že se mezi jeho natočením a uvedením do kin změnil režim, takže postavy už mohly před kamerou říkat cokoli, což v době natáčení neplatilo. Kdyby film vznikl o pár let dříve, mohl se stát kultovním.

Poprvé se vdala za divadelního režiséra Karla Jiřího Třebického, manželství ale vydrželo jen krátce. Štěstí neměla ani napodruhé, scénograf a kostýmní výtvarník Činoherního klubu Luboš Hruza emigroval v roce 1968 do Norska a stal se šéfem výpravy Národního divadla v Oslu. Pak se stal na čas jejím životním partnerem kolega Josef Somr. Tím ale její životní ztráty neskončily, na přelomu 70. a 80. let byla její dcera, malířka a ilustrátorka Marcela Sidonová, donucena StB v rámci akce Asanace emigrovat s dětmi Jakubem a Halkou kvůli jejich otci, rabínovi Karolu Sidonovi.

V Činoherním klubu byla v angažmá do roku 1993 a i pak v něm dále hostovala. I na filmové plátno se ještě párkrát vřetila, například jako vdova Háta v debutu režiséra Jaroslava Brabce Krvavý román, ochránkyně zvířat Marečková v psychologickém koncertu dvou Jiřin, Bohdalové a Jiráskové, v Kachynově Fany či jako komediantka v podobenství Juraje Jakubíška Nejasná zpráva o konci světa. Naposledy si zahrála v tragikomedii Jana Hřebejka Horem pádem, premiéry se ale nedočkala. S přibývajícím věkem ji totiž sužovala osteoporóza a po poslední zlomenině, krčku stehenní kosti, ji musela být amputována noha. Zemřela v nemocnici 23. ledna 2004, takže Hřebejek za ni musel pro Krásku v nesnázních hledat náhradu.

lovou duší

Dům pro dva (1987)

